

Arrest

nr. 220 311 van 25 april 2019
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. SAHBAZ
Kouterstraat 16
9940 EVERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2018.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. SAHBAZ en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 26 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het eerste en enige middel van zijn verzoekschrift aan: *“Schending van rechts-normen afgeleid uit het beginsel van behoorlijk bestuur : de motiveringsplicht, fairplay met inbegrip van recht van verdediging, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”*.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 5 december 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“Verzoeker stelt in de inleiding van zijn verzoekschrift een beroep in te stellen tegen “(...) de beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, kennisgegeven op datum van 26 februari 2018. (...)” Als bestreden beslissingen voegt verzoeker vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) toe. Verzoeker citeert zinsneden die in deze twee beslissingen figureren. De Raad neemt dan ook aan dat verzoeker zich richt tegen deze beslissingen.

Het aangevoerde middel lijkt, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker beschikt over een Italiaanse verblijfsvergunning, maar geen geldig paspoort kan voorleggen op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker werd betrapt op zwartwerk en bezit geen arbeidskaart of beroepskaart. Gelet op deze feiten, wordt verzoeker geacht de openbare orde te kunnen schaden. De beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd getroffen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Tevens wordt er verwezen naar het zwartwerk van verzoeker, het feit dat hij geen arbeidskaart of beroepskaart kan voorleggen en hij daarom geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt verzoeker een termijn van drie jaar opgelegd, waarbij gemotiveerd wordt dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, en niet gemachtigd was om te werken. Tevens wordt er gewezen op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt aldus niet. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk bekritiseert, zal het middel verder worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker geen kritiek levert op het motief van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten. Dit motief kan op zichzelf het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afdoende schragen, waardoor deze beslissing hoe dan ook overeind blijft.

Verzoeker meent dat de verwerende partij “(...) in casu geen eerlijk spel [speelt]. (...)” Hij stelt zich in België te hebben willen vestigen op uitdrukkelijk verzoek van werkgever B. D. om te kunnen werken in een knelpuntberoep. Zijn werkgever vond geen geschikte arbeidskrachten. Hij stelt “(...) volkomen te goeder trouw gestart [te zijn] om de vereiste administratieve verplichtingen te vervullen. (...)” Met deze overwegingen slaagt verzoeker er echter niet in om het motief opgenomen in de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden wegens de betrapting op zwartwerk, te weerleggen. Verzoeker stelt dat het zwartwerk niet afdoende bewezen is en er geen aanvaardbaar bewijs voorligt. Volgens verzoeker dienen deze elementen

gebaseerd te zijn op een rechterlijk vonnis. In het administratief dossier bevindt zich echter een Administratief verslag: *Illegaal verblijf, zwartwerk op datum van 26 februari 2018*, waarin te lezen staat dat verzoeker door een politieambtenaar op heterdaad werd betrapt op zwartwerk. De verwerende partij kon zich hierop wel degelijk afdoende baseren om te verwijzen naar zwartwerk in de bestreden beslissingen. Het is verweerder toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Een rechterlijk vonnis is dus niet vereist. Indien verzoeker wordt vrijgesproken, staat het verzoeker vrij gebruik te maken van de mogelijkheden die artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet biedt om het inreisverbod te laten opheffen.

De theoretische beschouwingen over de rechten van verdediging en de beginselen van fairplay, rechtszekerheid, redelijkheid en zorgvuldigheid, tonen daarvan geen schending aan. Het middel lijkt in die zin dan ook onontvankelijk. Waar verzoeker meent dat de feiten niet juist zijn en onvolledig zijn, is dit louter een bewering die verzoeker niet nader uitwerkt.

Verzoeker voert nog artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet aan, maar deze bepaling is van toepassing op verblijfsaanvragen ingediend door EU langdurig ingezetenen. De Raad ziet niet in hoe deze bepaling in casu van toepassing is. Verzoeker werkt dit ook niet nader uit. Het middel lijkt ook in die zin onontvankelijk.”

2.3. Verzoeker richt op 18 december 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 maart 2019 staat het volgende vermeld: “De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij zet haar feitelijke situatie uiteen en legt er daarbij sterk de nadruk op dat de bestreden beslissingen uitgaan van het foutieve uitgangspunt dat zij werd betrapt op zwartwerk. Immers beschikt zij over een arbeidskaart, ontvangt zij loonfiches, werd een Dimona-aangifte gedaan en betaalt zij inkomstenbelastingen, zodat er geen sprake kan zijn van zwartwerk. De voorzitter neemt inzage van de voorgelegde arbeidskaart en wijst erop dat deze werd afgeleverd op 26 juni 2018, dus na het nemen van de bestreden beslissingen die dateren van 26 februari 2018. De verzoekende partij ontkent noch weerlegt deze vaststelling. Gevraagd naar de stand van zaken in de procedure om het statuut van langdurig ingezetene te verwerven, deelt de verwerende partij mee dat twee aanvragen hiertoe werden afgewezen omwille van het bestaan van een inreisverbod.”

2.5. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker met zijn betoog niets inbrengt tegen het gestelde in de beschikking dat hij geen kritiek levert op het motief van de eerste bestreden beslissing dat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten en dat dit motief op zichzelf het bevel afdoende kan schragen, waardoor het bevel hoe dan ook overeind blijft. De inhoud van de beschikking wordt, wat betreft de eerste bestreden beslissing, niet aan het wankelen gebracht.

2.6. Voorts toont verzoeker, wat betreft de tweede bestreden beslissing, niet aan dat deze uitgaat van een foutief uitgangspunt, namelijk dat hij werd betrapt op zwartwerk, waarbij hij niet in het bezit was van een arbeidskaart of beroepskaart. De arbeidskaart die verzoeker ter terechtzitting neerlegt werd immers afgeleverd op 26 juli 2018, d.i. na het treffen van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op 26 juni 2018. Ook wat betreft de loonfiches, de Dimona-aangifte en het feit dat hij inkomstenbelastingen betaalt, wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat deze elementen dateren van voor het opleggen van het inreisverbod. De beschikking wordt dan ook niet aan het wankelen gebracht, waar deze stelt dat de verwerende partij zich wel degelijk afdoende kon baseren op het

“administratief verslag: Illegaal verblijf” van 26 februari 2018 waarin te lezen staat dat verzoeker door een politieambtenaar op heterdaad werd betrapt op zwartwerk, om in de tweede bestreden beslissing onder meer te verwijzen naar het zwartwerk van verzoeker. Verzoeker werpt op dat het dossier waarin hij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk, werd geseponneerd. Verzoeker toont deze seponering niet aan, laat staan dat hij aantoont dat ze dateert van voor het opleggen van het inreisverbod. Verzoeker werpt nog op dat het inreisverbod de Europese Richtlijn 2003/109/EG van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen miskent, daar de twee aanvragen tot inschrijving die hij indiende na het treffen van de bestreden beslissingen werden geweigerd omwille van het bestaan van het bestreden inreisverbod. De Raad verwijst hierbij naar het gestelde in de beschikking dat het verzoeker vrij staat gebruik te maken van de mogelijkheid die artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet biedt om het inreisverbod te laten opheffen. Voorts staat het verzoeker ook vrij om in rechte op te komen tegen beslissingen waarbij aanvragen die ingediend worden in het kader van de status van langdurig ingezetene, verworpen worden. De Raad begrijpt het ongenoegen van verzoeker over de gang van zaken en wenst te verduidelijken dat hij niet in de plaats van de verwerende partij verzoekers geval kan gaan beoordelen aan de hand van stukken en elementen die dateren van na het treffen van de bestreden beslissingen of om die reden de bestreden beslissingen kan vernietigen. Zulks behoort niet tot de rechtsmacht van de Raad.

De inhoud van de beschikking blijft ook voor wat betreft de tweede bestreden beslissing overeind.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA